

Til kapitel 3

Anvendelse af fredskovspligtige arealer

Kapitel 3 indeholder som i den gældende lov reglerne for anvendelse af fredskovspligtige arealer. Forslagets bestemmelser er dog væsentligt enklere end i den gældende lov. Herved opnås der en væsentligt større frihed for skovejerne til at tilrettelægge deres drift på den måde, der er økonomisk mest hensigtsmæssig. Desuden bliver det væsentligt lettere at tage hensyn til naturen i driften, da der ikke længere skal dispensation til for at gennemføre naturfremmende foranstaltninger. Disse forenklinger er et af hovedformålene med ændringen af loven.

Til § 8

I forslaget § 8 fastslås det hovedprincip, som også hidtil har været gældende, at fredskovspligtige arealer skal holdes bevoksede med træer, som kan danne højstammet skov. Bestemmelsen skal dog ses i sammenhæng med forslaget §§ 9 og 10. Efter disse bestemmelser kan den enkelte skovejær, uden dispensation, bruge en del af det enkelte fredskovspligtige areal til formål, som gør, at der ikke kommer højstammet skov på arealet.

Ad nr. 1)

Bestemmelsens ordlyd er uændret i forhold til den gældende lovs § 16, stk. 1, og fastslår, at fredskovspligtige arealer skal være bevokset med træer, som er eller kan blive til højstammet skov.

Efter forslaget forudsættes det fortsat, at de træbevoksede arealer drives efter forstlige principper. Men en række af de bestemmelser, som satte en standard for »god skovdrift«, er udgået i forslaget. Det gælder fx bestemmelser om pleje af bevoksningen og kravet om passende dyrkningstiltag. Efter forslaget kan en ejer fx helt undlade at drive skoven eller dele af den, hvis han ønsker det. Dette kan med størst naturmæssig fordel ske på - men er ikke begrænset til - arealer, som har et højt indhold af biologiske værdier som naturlige vådområder og gamle og døde løvtræer, og som i øvrigt er sammensat af hjemmehørende træer og buske. Det kræver heller ikke længere dispensation at tilrettelægge en drift, der på andre måder tager hensyn til at skabe eller bevare biologisk mangfoldighed. Desuden kan ejerne i deres drift lovligt tage hensyn til landskab, naturhistorie, kulturhistorie, miljøbeskyttelse og friluftsliv, også selv om det sker på bekostning af træproduktionen.

Ad nr. 2)

Bestemmelsen er moderniseret, men ikke ændret indholdsmæssigt, i forhold til den gældende lovs § 17, stk. 2, nr. 4. Hugstmodenhedskriteriet gælder i forslaget også for enkelte træer, når de står i bevoksninger, hvor træerne har forskellig størrelse og alder (uensaldrende og fleretageret), og hvor driften baseres på plukhugst o. lign. eller på gruppevis foryngelse. Hugstmodenhedskriteriet gælder for hele bevoksninger, når træerne har samme alder og størrelse (ensaldrende og ensartet), men er ikke til hinder for at gennemføre almindelig tynding. Kravet i forslaget om hugstmodenhed på bevoksnings- eller enkeltræ-niveau sigter primært på at forhindre, at hele skovarealer kan fældes før hugstmodenhed med henblik på en kortsigtet økonomisk gevinst. Dette kunne føre til, at økonomiske, og naturmæssige værdier går tabt, da skovens værdi både økonomisk og naturmæssigt stiger med alderen. Hovedreglen er, at en bevoksning skal bevares, til den er hugstmoden, og at vedmassen i fx blandingsbevoksninger, hvor træerne har forskellig størrelse, ikke må udhules ved stærk hugst fra toppen. Foryngelse gennem skærmmstilling, der har til formål at fremme en langsigtet opbygning af en robust og varieret skov, kan ske, før bevoksningen er hugstmoden, hvis den er sund og ikke står udsat. Ved en robust skov forstås skov, der har en struktur og sammensætning af arter, der er egnet til at modstå høje vindstyrker. En robust skov vil efter stormfald i vid udstrækning kunne forynges ved hjælp af de træer, der ikke er væltet.

Bestemmelsen er ikke til hinder for, at træer kan fældes før hugstmodenhed, hvis skovejæren ønsker at bruge muligheden efter § 10, nr. 4, til at lægge arealer ud som åbne naturarealer.

Ad nr. 3)

Bestemmelsen fastholder pligten i den gældende lovs § 17, stk. 2, til at forynges skoven. Efter den gældende lov har der været praksis for, at foryngelsen skulle gennemføres indenfor en frist på 3-4 år.

Efter forslaget er der en frist på 10 år fra det tidspunkt, hvor den eksisterende bevoksning afvikles, til arealet igen skal være bevokset på en måde, som sikrer, at der dannes sluttet højstammet skov. Dette gælder, uanset hvilken foryngelsesmetode der anvendes. Der kan således uden dispensation anvendes naturlig tilgroning som foryngelsesmetode. Vurderingen af, om et areal opfylder lovens krav til foryngelse, baseres på et skovbrugsfagligt skøn over bl.a. bevoksningsgrad og -type og arealets bonitet.

Hvis der indenfor 10 år efter afdrift ikke er et passende antal planter, som kan danne sluttet højstammet